

Pelőkné 1988 dec. 14.

Erdő a kiállítóteremben

Nem tudom, van-e ember megyénkben, aki ne ismerné föl, hol készültek e fotók. Sokszor látott, megörökített táj: Töserdő. A Tisza holtága, s az azt övező dúsz, változatos növényzet. Ezt mutatja be objektívén keresztül *Madaras László*.

Nagy kár, hogy a fotók szemet gyönyörködtetőbbek, mint alkalmanként az eredeti. Nyugalom árad valamenynyiből. Ember csak néhányszor jelenik meg, az is mozdulatlan, várakozó horgász. A többi csend, és a természet pusztá, örök valósága: göcsörtös fatörzs, víz hátán fodrozódó báránylevelek, bimbózó tavirózsa, valószínűtlenül élénk színek...

Huszonnyolc színes felvétel alkotja a Töserdő című kiállítás anyagát. S mert az élénk vetített tájat valóságában is jól ismerjük, még inkább elgondolkodtató: Mivé válik nyaranta a Nemzeti Park e területe, hazánk feltucatnál is kevesebb holtágának egyike.

Madaras László kiállítását *dr. Tóth Károly*, a Kiskunsági Nemzeti Park igazgatója nyitotta meg. Erősebb volt a kísértés, mint hogy ellent tudott volna állni: hosszasan szólt a környezetvédelemről.

— Az ember és a természet kapcsolata rendkívüli mértékben megromlott az utóbbi időben — hívta fel a jelenlevők figyelmét. — A rabiógazdálkodást folytató, modern ember kisajátítja, rombolja, átalakítja környezetét, a természetet. Ma már ezernél több nemzeti parkot létesítettek világszerte azok,

akik felismerték ennek tarthatatlanságát.

— A természet megőrzésének — folytatta *dr. Tóth Károly* — a film- és fotóművészet az egyik legfontosabb eszköze. Az esztétikai élményen túl e műfajok ugyanis objektív módon rögzítik az állapotokat, s őrzik meg az utókor számára.

Madaras László fotóinak is ez a legnagyobb erénye: örökké teszi azt, amit szemünk is elraktározott. Változatlaná és megbonthatatlaná.

A kiállítást december 22-éig, naponként 10–18 óráig láthatják az érdeklődők Kecskeméten, a Helyőrségi Művelődési Központban.

G. T. T.

